

Nr 483.

Av herr **Jonsson** i Skutskär **m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 276, med förslag till lag angående ändring i stadgan den 21 februari 1941 (nr 98) om ersättning för riksdagsmannauppsatsets fullgörande.*

Kungl. Maj:ts proposition nr 276 med förslag till lag om riksdagsmännens pensionering skall träda i kraft den 1 juli 1947 och »gäller den som nämnda dag eller senare innehar uppdrag såsom riksdagsman». Av detta framgår, att ledamot, som lämnat riksdagen före denna tidpunkt, ej kan komma i åtnjutande av pension, vilket kan vara förstäligt med tanke på att denna pensionering är baserad på inbetalda avgifter, som ge ett försäkringstekniskt underlag för densamma. Vi anse dock, att under övergångstiden bör det lämnas möjligheter för riksdagsledamöter vilka före omnämnda tidpunkt lämnat riksdagen — och varit ledamöter en längre följd av år — att efter behovsprövning erhålla högst tvåtusen kronor i årligen återkommande gratifikationer.

Hur berättigad en sådan utväg till hjälp för en uttjänt riksdagsledamot kan vara, kunna vi motivera med att återge fallet K. A. Borg i Upplandsbodarna, ett fall, som även i och för sig visar hur berättigat införande av riksdagspensioner kan vara i de många enskilda fallen.

K. A. Borg lämnade med 1940 års utgång sitt ledamotskap efter att i 32 år tillhört andra kammaren. Sedan år 1909, då han med stöd av den s. k. § 23 skildes från sin tjänst som statistikförare i Skutskärs hamn, har han väsentligen ägnat sig åt samhällligt arbete med riksdagsarvodet som huvudsaklig inkomstkälla och små kommunala arvoden som biinkomster. Under den tid, då riksdagsarvodet utgjorde 8 kr. per dag, nödgades han försälja sitt tidigare förvärvade egna hem för att kunna försörja sig och sin familj. Sedermera har han, inte minst tack vare bistånd av en ekonomiskt bättre lottad riksdagskamrat, lyckats förvärva sig ett nytt bostadshus, men även detta har han nu på ålderns dagar tvingats realisera för att skaffa sig medel till sin försörjning. Borg fyller i år 81 år.

Efter 32 års tjänst i riksdagen stod Borg helt utblottad. Han har icke haft den lilla arbetsgivarpension, som arbetarna i Skutskär kunnat falla tillbaka på. Ett försök att lämna honom en mindre pension från Älvkarleby kommun för hans 30-åriga kommunala verksamhet, bl. a. 19 år som kommunalnämndens ordförande, har strandat på lagens bestämmelser. Det belopp, som han erhållit genom försäljningen av det egna hem, han genom stor sparsamhet för-

värvat sig, utgör nu hans enda säkra tillgång. Dessutom har han fått lita till frivilliga insamlingar bland goda vänner inom och utom riksdagen.

De, som känna fallet Borg, måste fråga sig om det är staten värdigt, att en person, som under en mansålder ägnat all sin strävan och allt sitt intresse åt oegennyttigt arbete i statens och samhällets tjänst, på sin ålderdom skall behöva realisera sitt egna hem för att kunna existera. Hans fall är kanske inte enastående, men det är ändock upprörande i sina detaljer. Att därför nu införa riksdagspensioner och lämna detta och liknande fall helt utanför vore enligt vår mening allt för orimligt.

Med stöd av vad ovan anförts hemställa vi,

att riksdagen vid behandlingen av propositionen nr 276 måtte besluta

dels att efter behovsprövning till f. d. riksdagsledamöter, som tillhört riksdagen i minst 20 år, utgiva årligen återkommande gratifikationer på högst tvåtusen kronor,

dels att åt riksdagens kanslideputerade tillika med riksdagens talmän uppdraga att pröva inkomna ansökningar, och

dels att nämnda gratifikationer böra bestridas av det under fjortonde huvudtiteln uppförda förslagsanslaget till Riksdagen: Arvoden till riksdagens ledamöter.

Stockholm den 28 maj 1947.

Einar Jonsson,
Skutskär.

John Lundberg.

Sven Hedqvist.

Carl Lindberg.
